

[Halvgaard]

lag af de intentioner, der er i vor nuværende folkeskolelov.

Jeg er enig med U 90 i, at en sanering og omstrukturering af det stive uddannelsessystem ville være ønskelig. Men forudsætningen for større bevægelighed og større kombinationer er, at vi først bringer orden i grunduddannelsen, og hermed mener jeg folkeskolen, gymnasiet, HF og lærlinguddannelserne. Det er disse uddannelser, der er basis for ethvert videre uddannelsesforløb, og derfor er det her, vi først og fremmest må sætte ind. Det er på den måde, der må prioriteres, for det flyder i vort nuværende uddannelsessystem.

Fremskridtspartiet tager klart afstand fra ethvert forsøg på samordning af grunduddannelserne, således at såvel gymnasiet, HF, handelsskolen og tekniske skoler mister deres identitet. Sådanne tendenser vil blot skabe yderligere forvirring og kaos. Vi finder eksempelvis tekniske skoler og handelsskolerne i deres nuværende form højt anskrevet hos store dele – størstedelen, vil jeg tro – af erhvervslivet.

I den forbindelse kunne jeg have lyst til at spørge undervisningsministeren, om det er afklaret, om man vil slå de nuværende ordninger inden for handelsskolen i stykker ved at konvertere eksamensordningerne og handelsskoleordningerne over til EFG. Jeg tror, at mange handelsskoler ønsker svar på det spørgsmål; det er i hvert fald noget, der ikke er afklaret på mange af disse skoler.

Men fremskridtspartiet ønsker disse grunduddannelser cementeret med større krav til eleverne om deltagelse i bestemte obligatoriske fag i stedet for at overlade det til eleverne selv at bestemme. Der må være nogle ganske bestemte retningslinjer inden for hver afdeling, så man kan finde ud af det, så eleverne kan forstå, hvad det drejer sig om, så der stilles krav. En sådan stramning af kravene til eleverne i de første 9–12 skoleår vil skabe grundlag for en bedre tilrettelæggelse af et videre uddannelsesforløb under hensyntagen til samfundets vilkår og interesser. Det er på dette grundlag, mener jeg, man bør se udviklingen frem til 1990.

Såvel U 90 som undervisningsministeren beskæftiger sig naturligt med ungdomsarbejdsløsheden og den såkaldte restgruppe, som forlader folkeskolen uden planer om et videre uddannelsesforløb. Arbejdsløsheden er

naturligvis det allerstørste og det alvorligste problem, vi har. Men jeg tror, det er en misforståelse at tro, at den løses ved, at vi stiller yderligere krav til uddannelsessystemet. Der skal føres en helt anden økonomisk politik i Danmark, hvis dette problem skal løses, og det tror jeg ikke U 90 kan løse.

Angående den såkaldte restgruppe er jeg helt enig med undervisningsministeren, når det i undervisningsministerens redegørelse – og jeg siger udtrykkeligt undervisningsministerens redegørelse – fremføres, at uddannelse ikke udelukkende er noget, der behøver at foregå under skolemæssige former, og at uddannelse i dag på meget værdifuld måde kan ske i forbindelse med arbejdslivet. Jeg mener ikke, den udtalelse helt rimer med det oplæg, man kommer med i U 90, men det er muligt, det er mig, der tager fejl.

Den bekymring for restgruppen, der gang på gang kommer til udtryk, mener jeg er overdrevet. 9 år på en skolebænk vil for mange være tilstrækkeligt til, at de ønsker at afbryde uddannelsesforløbet og bruge kræfterne på en arbejdsplads. I de fleste tilfælde, i hvert fald mig bekendt, er det ikke den såkaldte restgruppe – udtrykket er så nedværdigende – der klarer sig dårligst i tilværelsen, eller den gruppe, der er mindst tilfreds med livets forhold. Det er ikke taberne i samfundet. Taberne er dem, der går igennem uddannelsessystemet og tvinges frem til en eller anden uddannelse og en stilling her i samfundet, som de ikke er i stand til at bestride. Det er taberne, men jeg tror, at en undersøgelse, hvis man kunne foretage en undersøgelse af det, ville vise, at procenten af lykkelige mennesker var størst blandt den såkaldte restgruppe.

Det er, har jeg forstået, ministerens hensigt at lade U 90 komme til en grundig debat ude omkring, og jeg synes, det er i orden. Jeg ville ønske, om ikke andet, at det kunne bevirke, at endnu videre kredse i den danske befolkning får øjnene op for svaghederne i vores nuværende og eksisterende uddannelsessystem og kunne foranledige en tiltrængt revision, for jeg mener, det haster.

Bertel Haarder (V):

Den nye verdenskirke er lærdomsindustrien, som virker som både opiumsleverandør og arbejdsbord i et stadig stigende antal år af